

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 2661 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende **Ændringsforslag**:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) 1ste og 2den Linie indtil „1875“ forandres saaledes:

„Indtil en ny Lov om Invalidforsørgelser udkommer, forhøjes samtlige i Lov af 9de April 1857 §§ 12 og 16 hjemlede Invalidforsørgelser.“

Til § 2.

2) I 2den og i 3die Linie indsættes efter „250 Rd.“: „eller 500 Kroner.“

Til § 3.

3) I 1ste Linie udgaar „for Finantsaaret fra 1ste April 1874 til 31te Marts 1875“, og i Stedet derfor indsættes: „i samme Tidrum.“

Formanden: Ændringsforslagene have ikke været omdelte i den i Forretningsordenen foreskrevne Tid, og Sagen kan derfor kun foretages under Forudsætning af, at Thinget dertil giver sit Samtykke.

Uden Afstemning gav Thinget sit Samtykke til Sagens Foretagelse.

Lovforslagets Paragrafer med de dertil stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (S. A. Hansen): Under denne Sags 1ste Behandling yttrede jeg, at det Udvalg, der har behandlet Forslaget om Pensionering af Underklasserne og som en Forhøjelse af Invalidernes Understøttelse, paa Grund af Omstændighederne havde ønsket at faae fastsat en Forhøjelse af de nuværende Understøttelser til Invaliderne paa Finantsloven for det kommende Finantsaar, men da det mødte afsjort Vanstielighed at faae denne Forhøjelse indført paa Finantsloven, havde det paagjældende Udvalg — det samme, der behandler samtlige militære Love — troet, at Sagen i sig selv var saa vigtig, at det vilde forsøge, hvorvidt det var gjørligt at faae en saadan Forhøjelse vedtagen ved en særlig Lov. Derfor blev dette Forslag indbragt. Som jeg yttrede ved samme Leilighed, vilde en saadan Forhøjelse, naar den blev givet paa Finantsloven, selvfølgelig kun kunne gives for et enkelt Aar, men derimod er der, naar den bliver ydet ved en særlig Lov, ikke tilstrækkelig Anledning til at blive staaende ved det enkelte Aar, thi det er vel muligt, at en fuld-

stændig ny Invalidforsørgelseslov, som vi forventede vil blive givet i en nærmere Fremtid, dog ikke vil kunne træde i Kraft allerede ved det kommende Finantsaars Udløb. Derfor have vi anset det for rettest, at man udstrækker en saadan Lovs Gyldighed, indtil den kan blive afløst af en ny, mere almindelig Lov om Invalidforsørgelsen. Jeg foreslog den Gang det ærede Thing at lade Sagen gaa tilbage til Udvalget, for at den kunde blive nærmere overveiet. Udvalget har nu overveiet Sagen, og det er det samme Udvalg, som har stillet de foreliggende Ændringsforslag, der tilfammen sigte til at forandre Loven fra at være gjældende for et enkelt Aar til at være gjældende, indtil der maatte udkomme en ny Lov om Invalidforsørgelsen. Jeg behøver ikke at opholde mig nærmere ved de enkelte Forslag, thi de gaa alle i Lot ud paa at foretage den Forandring, jeg nu har nævnt. Jeg skal altsaa paa Udvalgets Begie anbefale det ærede Thing at vedtage disse Ændringsforslag.

Finantsministeren: Hvad den Forandring angaar, som her er foreslaaet, skal jeg bemærke, at jeg i og for sig ikke ser dens Nødvendighed, idet det, som der nærmest er Spørgsmaal om at behandle i denne Samling, har været for det næste Finantsaar at fuldføre de Krav, som følge af den Forrykkelse i Pengenes Værdi, som jo er vel bekendt. Paa den anden Side maas jeg dog strax tilføie, at der ikke fra min Side er tilstrækkelig Grund til at gjøre nogen Indsigelse mod strax at vedtage en saadan Forhøjelse for en noget længere Tid end næste Finantsaar. Naar det Lovforslag, som Thinget i sin Tid standsede, var et Forslag for et enkelt Aar, var det ikke, fordi jeg selv for min Person nærer nogen Tvivl om, at, naar en Forhøjelse blev erkjendt nødvendig for næste Aar, vilde en Forhøjelse og vise sig nødvendig for et følgende Aar, for et længere Tidrum, men fordi jeg vilde forlange saa Lidt som muligt af det ærede Thing, fordi jeg ikke vilde fordre, at Thinget uden videre skulde godkjende en Anskuelse, hvorefter jeg kunde tænke mig, at en Indsigelse mulig vilde blive gjort gjældende — jeg har vel ikke troet, at man vilde sige, at den Forandring i Pengenes Værdi, som har fundet Sted i de senere Aar, helt skulde høre op, at den rent skulde forsvinde med det enkelte Aar — men der kunde ganske vist optages Spørgsmaal om, hvilken Gang den senere Udvikling vilde tage, og for da ikke at aabne en Forhandling om Mere end, hvad der var nødvendigt, saa indskrænkedes Lovforslaget til at skulle gjælde et enkelt Aar. Naar nu Thingets Udvalg altsaa udtaler en anden Anskuelse, naar Thingets Udvalg nu med Hensyn til denne enkelte Sag vedkjenner sig en færdig Overbevisning om, at Forholdene ogsaa ud over dette enkelte Aar ville være saaledes, at de retfærdiggjøre denne Forhøjelse af